

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

Гр. София, 12.04.2017г.

Софийски градски съд, Търговско отделение, VI-18-ти състав в закрито заседание на дванадесети април през две хиляди седемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: МИРОСЛАВА КАЦАРСКА

като разгледа т.д. 525 по описа за 2017г. за да се произнесе, взе предвид следното:

Ищецът „Българско национално радио“ е изложил, че с ответника Сдружение на композитори, автори на литературни произведения, свързани с музика и музикални издатели за колективно управление на авторски права МУЗИКАУТОР“ на 19.12.2011г. бил сключен договор № 145 за разрешаване на използването на музикални и литературни произведения по радиото. Твърди, че възнаграждението било уговорено съгласно чл.3, ал.1 от договора като процент от утвърдената субсидия за БНР, както и че договорът не бил ограничен със срок. Сочил, че от средата на 2016г. с ответника водят преговори за уточняване на размера на възнаграждението за следващата година, като на 04.11.2016г. ответникът депозирал в Министерство на Културата заявление за утвърждаване на размер на възнаграждение. Изрично твърди / стр.22 от исквата молба/, че договорът е прекратен едностранно от ответника, считано от 01.01.2017г., което било видно от описаното писмо с изх.№ 534/21.11.2016г. и нотариална покана, получена в БНР на 21.12.2016г., с която се забранява на БНР да излъчва по безжичен път произведения от управлявания от ответника репертоар до сключване на договор. Подробно ищецът излага, че счита, че това прекратяване е необосновано и представлява „експлоативна злоупотреба от страна на ответника посредством налагането на нелоялни продажни цени или други несправедливи условия на търговия“, като поведението му представлява „злоупотреба с господстващо положение“ по чл. 21, т.5 от ЗЗК и попада в обхвата на чл. 102 от ДФЕС. Твърди, че в резултат на това БНР е в по-неблагоприятно положение и не може да упражнява вменените му по закон функции на обществена медия. Твърди, че от поведението на ответника ищецът е претърпял имуществени и неимуществени вреди, като последните се изразяват в отлив на слушатели, намаляване на слушателската аудитория, което вредяло на имиджа и доброто име на БНР като обществена медия. Предвид горното е предявил иск за осъждане на ответника да му заплати обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1 лв. / един лев/, който е предявил като частичен от обща сума от 1 000 000 лв. / един милион/. В допълнителната искова молба от 13.03.2017г. оспорва възражението на ответника за недопустимост на иска, като счита, че доколкото той обосновавал иска си на нормата на чл. 102 от ДФЕС, тя има директен ефект и следва да се счита, че националният съд има правомощие да разгледа спора. Ищецът не оспорва, че съгласно чл. 104 от действащия Закон за защита на конкуренцията за установяване на нарушението е необходимо да има влязло в сила решение на КЗК за установяването му, което обвързва гражданския съд, но счита, че тази разпоредба се явявала пречка пред ефективната защита на правата на лицата, претърпели вреди от практиките, нарушаващи чл. 101 и чл.102 от ДФЕС, влиза в противоречие с чл. 3 от Регламент 1/2003г. и чл. 3 от Директива 2014/104 ЕС, поради което не следва да се прилага, а съюзната норма има директен ефект. Твърди, че срокът за транспониране на горесцитираната Директива от Република България е 27.12.2016г. и той е изтекъл, без да е осъществено горното, което обаче позволява на нормите ѝ да породят директен ефект.

Отвѣтникът Сдружение на композитори, автори на литературни произведения, свързани с музика и музикални издатели за колективно управление на авторски права „МУЗИКАУТОР“ оспорва исковата молба по съображения, подробно изложени в отговора от 16.02.2017г. и допълнителния отговор от 10.04.2017г. като поддържа, че искът е недопустим, тъй като е преждевременно предявен, а именно без да е налице решение на КЗК за установяване на нарушението. Предвид горното претендира прекратяване на производството по делото поради недопустимост на иска, позовавайки се на цитираната практика на ВКС.

Съдът като обсъди доводите на молителя и приложените доказателства, намира следното:

С предявения иск се иска обезщетение в размер на 1 лв. за претърпени вреди от неправомерно поведение на ответника, което се изразява съобразно доводите в нарушение по Закона за защита на конкуренцията, а именно твърди се осъществяването на състава по чл.21 от ЗЗК. Съгласно чл.104 ал.1 и ал.3 на Закона за защита на конкуренцията за причинени вреди вследствие на извършени нарушения по закона виновното лице дължи обезщетение, исквете за което се предявяват по реда на ГПК. Съгласно чл. 104 ал.4 предложение първо от същия закон, влязлото в сила решение на Върховен административен съд, което потвърждава решение на Комисията за установяване на извършено нарушение по закона, има обвързваща за гражданския съд сила относно това, дали решението на Комисията е валидно и законосъобразно. Обвързваща сила за гражданския съд има и решение на Комисията, което не е обжалвано или жалбата срещу него е оттеглена. Целта на Закона за защита на конкуренцията, дефинирана в чл.1 от него е да се осигури защита и условия за разширяване на конкуренцията и на свободната инициатива в стопанската дейност, като за постигането ѝ законът урежда защита срещу споразумения, решения и съгласувани практики, злоупотреба с монополно и господстващо положение на пазара и всякакви други актове и действия, които могат да доведат до предотвратяване, ограничаване или нарушаване на конкуренцията в страната и/или да засегнат търговията между държавите - членки на Европейския съюз, както и срещу нелоялна конкуренция. В ал. 3 от същия е посочено, че разпоредбите му уреждат отношенията във връзка с прилагането на чл. 81 и 82 от Договора за създаване на Европейската общност, в т. ч. сътрудничеството с Европейската комисия и националните органи по конкуренция на държавите - членки на Европейския съюз, по прилагането на Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 г. относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в чл. 81 и 82 от Договора за създаване на Европейската общност, наричан по-нататък "Регламент (ЕО) № 1/2003", и Регламент (ЕО) № 139/2004 на Съвета от 20 януари 2004 г. относно контрола върху концентрациите между предприятия (регламент за сливанията на ЕО), наричан по-нататък "Регламент (ЕО) № 139/2004". Съгласно чл.3, ал.2 от този закон, националният орган, отговорен за прилагането на Общностното право в областта на конкуренцията е Комисията за защита на конкуренцията, като в чл.54 е предвидено, че тя си сътрудничи с Европейската комисия и с другите национални органи по конкуренцията на държавите членки, като получава и оказва съдействие и обменя информация по реда на Регламент (ЕО) № 1/2003 и чл.11, параграф 6, чл.12 и чл.13, параграф 5 от Регламент (ЕО) № 139/2004, а съгласно чл.40, ал.2 Комисията може да спре производството по установяване на нарушение в случаите по чл. 13 от Регламент (ЕО) № 1/2003 и чл. 22, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 139/2004. Съгласно чл. 64 от закона, постановените от Комисията решения и определения подлежат на обжалване пред Върховния административен съд. В чл.104, ал.1 и ал.3 е предвидено, че за причинени вреди вследствие на извършени нарушения по този закон, виновното лице дължи обезщетение на увредените физически или юридически лица.

исковете за които се предявяват по реда на Гражданския процесуален кодекс. Съгласно чл.4, влязлото в сила решение на Върховния административен съд, което потвърждава решение на комисията за установяване на извършено нарушение по закона, има обвързваща сила за гражданския съд относно това, дали решението на комисията е валидно и законосъобразно.

От анализа на посочените разпоредби следва да се приеме, че в съответствие с тях националното ни законодателство е определило Комисията за защита на конкуренцията като органа, отговорен за прилагането на членове 81 и 82 от Договора за създаване на Европейската общност и Върховният административен съд, който действа в качеството на инстанция за съдебен контрол по отношение на видовете актове на Комисията. От това следва, че гражданските съдилища, които разглеждат искове за вреди, претърпени вследствие на извършени нарушения по този закон е обвързан от задължителната сила на решенията на ВАС досежно установяването на нарушението - със съдържанието му, съответстващо на дадената от Комисията квалификация, като на доказване съобразно общите съдопроизводствени правила пред гражданския съд ще подлежи установяването на останалите елементи от фактическия състав на неправомерното увреждане - вредата, причинната връзка между нарушението по закона и вредата и размера на същата. Следователно гражданският съд не е компетентен да установи самото нарушение, а от тук следва, че при предявен иск за обезщетение от твърдяно, но неустановено с влязъл в сила акт на КЗК нарушение, същият е лишен от правен интерес, тъй като гражданския съд не бил могъл да установи горното. Доводите на ищеца, че следвало да се приложат директно разпоредбите на ДФЕС, Регламента и нетранспонираната Директива 2014/104/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26.11.2014г. относно някои правила за уреждане на искове за обезщетение за вреди по националното право за нарушения на разпоредбите на правото на Държавите-членки и на Европейския съюз в областта на конкуренцията, обнародвана на 05.12.2014г., не могат да бъдат споделени, тъй като горепосочената Директива се установяват правила за координация на правилата за конкуренция, но както изрично се посочва и в т.4 на чл.2 от същата „иск за обезщетение за вреди“ означава иск съгласно националното право, с който пред националния съд се предявява претенция за претърпени вреди от лице, което твърди, че е увредено, когато правото на Съюза или националното право предоставя тази възможност.“ Следователно искът се урежда от националното право, доколкото същият като процедурни и процесуални правила не е изрично регламентиран в самата Директива. Наред с горното налице е константна практика на Съда на ЕС, че директен ефект имат ДФЕС, Регламентите и Решенията, които съдържат точни и безусловни норми. В отношенията между частноправни субекти Директините нямат директен ефект, докато не бъдат транспонирани. В чл.4 от Директивата е предвидено, че в съответствие с принципа за ефективност, Държавите –членки следва да гарантират, че техните национални правила и процедури, свързани с предявяването на претенции за претърпени вреди, ще се подготвят и прилагат по начин, който не прави практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на предвиденото в Правото на съюза право на обезщетение на пълен размер, т.е. налице е задължение за Държавата – членка да предвиди процесуалния си ред за предявяване и разглеждане на тези искове, но не и директна регламентация на самия иск за обезщетение по Наредбата. Предвид горното, доколкото по националното законодателство, искът е предвидено да се предяви след установяването на нарушението от компетентния национален орган – КЗК, то преждевременно предявените претенции за вреди от нарушение на правилата на конкуренцията, при положение, че същото не е установено от компетентния национален орган, е лишено от правен интерес и процесуално недопустимо. В самата Директива не се съдържа норма, регламентираща процесуалния ред за разглеждането на тази претенция, а само указания да се предвиди такава и доколкото установяването

на нарушенията към момента е единствено в прерогатив на КЗК, но не и на гражданския съд, то съдът намира, че исквата молба се явява недопустима и производството следва да бъде прекратено.

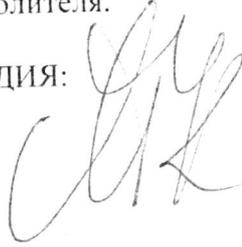
Воден от горното, Софийски градски съд

О П Р Е Д Е Л И:

ПРЕКРАТЯВА производството по делото поради недопустимост на иска.

Определението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в едноседмичен срок от съобщаването му на молителя.

СЪДИЯ:

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД
ГР.СОФИЯ БУЛ.ВИТОША No 2
Търговско отделение ТО VI-18 състав

Търговско дело № 525/2017г.

№ на страната в списъка
на лицата за призоваване 2
12.4.2017 г.

С Ъ О Б Щ Е Н И Е

До МУЗИКАУТОР СДЧП
като Ответник
Област СОФИЯ (СТОЛИЧНА) Община СТОЛИЧНА ГР.СОФИЯ
УЛ.БУДАПЕЩА No 17 Ет.4

Приложено, връчваме Ви препис от Определение № 2504/12.4.2017г., постановено от СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, Търговско отделение ТО VI-18 състав по Търговско дело № 525/2017г.

Определението може да бъде обжалвано, както е посочено в него.

С писмена молба можете да заявите желание да ползвате правна помощ, при необходимост и право за това.

Забележка: Лица, чрез които не може да бъде връчено съобщението, съгласно чл.46, ал.3 от ГПК БЪЛГАРСКО НАЦИОНАЛНО РАДИО
/ насрещна страна, лица, заинтересовани от изхода на делото или изрично посочени в писмено изявление на адресата /

Забележка: Вижте указанията на гърба на съобщението.

ДЕЛОВОДИТЕЛ :

К.ТОДОРОВА /

18.04.2017г.

ГРАЖДАНСКИ ПРОЦЕСУАЛЕН КОДЕКС

Срок за обжалване и съдържание на частната жалба

Чл. 275. (1) Частните жалби се подават в едноседмичен срок от съобщаване на определението. Ако се обжалва определение, постановено в съдебно заседание, за страната, която е присъствала, този срок тече от деня на заседанието.

(2) По отношение на частните жалби се прилагат съответно разпоредбите на чл. 259, ал. 2 - 4, чл. 260, 261, 263 и 273.

Срок за въззивно обжалване

Чл. 259. (2) Срокът за въззивно обжалване се прекъсва с подаването на молба за правна помощ и не тече, докато молбата се разглежда.

(3) От влизането в сила на решението за отхвърляне на молбата по ал. 2 започва да тече нов срок, а в случай на уважаването ѝ новият срок започва да тече от връчването на първоинстанционното решение на назначения служебен адвокат.

(4) Подаването на следваща молба за правна помощ не спира и не прекъсва срока за въззивно обжалване.

Съдържание на въззивната жалба

Чл. 260. Жалбата съдържа:

1. името и адреса на страната, която я подава;

2. означение на обжалваното решение;

3. указание в какво се състои порочността на решението;

4. в какво се състои искането;

5. новооткритите и новонастъпилите факти, които жалбоподателят иска да се вземат предвид при решаването на делото от въззивната инстанция, и точно посочване на причините, които са му попречили да посочи новооткритите факти;

6. новите доказателства, които жалбоподателят иска да се съберат при разглеждане на делото във въззивната инстанция, и излагане на причините, които са му попречили да ги посочи или представи;

7. подпис на жалбоподателя.

Приложения към жалбата

Чл. 261. Към жалбата се прилагат:

1. преписи от нея и от приложенията ѝ според броя на лицата, които участват в делото като насрещна страна;

2. пълномощно, когато жалбата се подава от пълномощник;

3. новите писмени доказателства, посочени в жалбата;

4. документ за внесена такса.

Обжалване на разпоредженията

Чл. 279. Разпоредбите на чл. 274 - 278 се прилагат съответно и за частните жалби срещу

разпоредженията на съда

Предоставяне на правна помощ

Чл. 95. (1) Молбата за правна помощ се подава в писмена форма до съда, пред който делото е висящо.

ЗАКОНА ЗА ПРАВНА ПОМОЩ

Чл. 5. Правна помощ се предоставя на физически лица на основанията, посочени в този и в други закони.

Чл. 23. (1) Системата за правна помощ по чл. 21, т. 3 обхваща случаите, при които по силата на закон задължително се предвижда адвокатска защита или представителство.

(2) Системата за правна помощ обхваща и случаите, когато заподозреният, обвиняемият, уличеният, подсъдимият или страната по наказателно, гражданско или административно дело не разполага със средства за заплащане на адвокат, желас да има такъв и интересите на правосъдието изискват това.

(4) По граждански и административни дела правна помощ се предоставя в случаите, когато въз основа на представени доказателства от съответните компетентни органи съдът прецени, че страната няма средства за заплащане на адвокатско възнаграждение. Преценката си за това съдът формира, като вземе предвид:

1. доходите на лицето или семейството;

2. имущественото състояние, удостоверено с декларация;

3. семейното положение;

4. здравословното състояние;

5. трудовата заетост;

6. възрастта и 7. други констатирани обстоятелства.